

Non Brindisi in sei parti

1:
Signori io spero che chiedo
a parte se mi aranzi assai
perché così una nobilita considerazione
desidero di cantare la gioia ormai

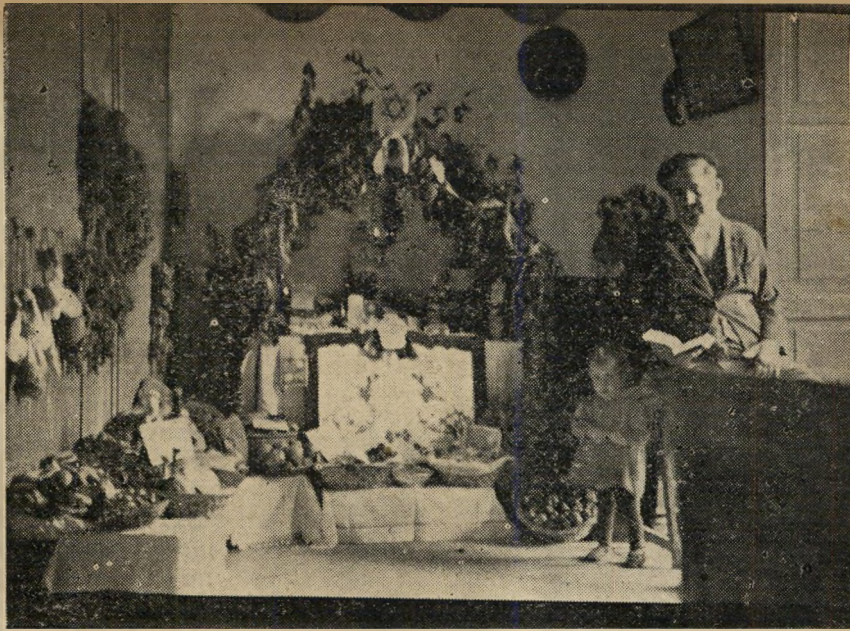
2:
Ora che ho bello e pieno lo bicchiere
abbere nel bicchiere cristallo il vino
senza nessuno distruzione
brindisi ho alla nostra considerazione

3:
Il vino dolce bello e galante
la salute mia e di tutti quanti
asciutto fresco dal Carratore
Brindisi ho alla nostra considerazione

4:
Bello ho e bello sempre ho
e bello un altro compagno mio
ho ho Brindisi e poi mi inclino
e alla salute di chi mi diede il vino

5:
perché mi ha diece con tanti onori
e conga lui merita il mio cuore
e ho la famiglia e il benedire
valleya tutta la considerazione

6:
O quando primo a quando io scissi
O quando primo il mio cuore si affissi
ma io non so più la pisonomia
salute a tutti e voglio primo a te bethylin raise

הנביא: דונמו מנדוצ'ו. 74 בני סאן ניקאנדרו הפכו יהודים מפני שדונמו מנדוצ'ו, בן אכרים ונכה מלחמת העולם הראשונה, לימד עצמו קרוא וכתוב בגיל 33 וגילה את התנ"ך בהיותו בן 45. האכר הקטולי לא הסתפק במנת המזון הרחמנית שהוקצבה לו על ידי כומר הכפר, שמח למלחמת העולם, שהוציאה אותו מבתו, חינכה אותו למשמעת (בצבא). פגעה ברגלו והפגישה אותו עם שכן למטה (בבית החולים הצבאי בו התארעה פרשת האהבים של "הקץ לנשק" לארנסט המינגווי) שלימדו את הא"ב.
נביאי ושליחי כיתות דתיות שונות הציפו את הדרום הבור ואחד מהם הותיר (לראשונה בתולדות הכפר) תנ"ך כתוב אטלקית בבית המרוח (כשלא יכל לשלם עבור הספגטי). בעל הבית וואש מהאזניות הקטנות, מטר את הספר למנדוצ'ו, בעשירי לאוגוסט 1930, שנקבע לאחר מכן כ-"יום המולד" (לגבי סאן ניקאנדרו). מנדוצ'ו הוקסס מתוכן הספר, קרא בו עד אחר הצהר ובהדרגה נתגלה אליו חזון: אדם בודד בשדה נשא מנורה כבוייה, צוה על מנדוצ'ו להדליקה.
פשר החזון היה ברור. אחר שמנדוצ'ו סרב לאכול משך יומיים יצא אל מקורביו, החל דורש לפניהם עם אחדות האלהים, קדושת השבת ובני ישראל, העם הנבחר.
זו שזדמן לכפר גילה למנדוצ'ו כי בני ישראל עדיין חיים וקיימים, פזורים בכל הארצות וממלאים את הדרכים. כהוכחה השאיר את כתובת הרב הראשי ברומא. שלוש פעמים פנה לרב בלא שיקבל תשובה. ברביעית הצליח, הרב הצטער שלא הקדים להשיב, הוא חשב את המכתבים להלצה.
אהרות הרב על קשיי הדת היהודית היו רבות, הוא ביקשם לשקול בדעתם ששה חדשים לפחות. הם המתינו הצי שנה ואז הופיע רב רומאי, יואל סיסילה, שמצא עשר משפחות (47 נפשות) מוכנות להתגיירות.
אולם לוי דונמו לא הסתפק בכך, ערבב את לשונו האיטלקית הפשוטה בלשון האצילה שבתרגום התנ"ך, החל מחבר שירי תודה לאלהים, כתבם על דפי ספר החשבון של בעל בית המרוח שזדמן לידו את התנ"ך הראשון לפני שמונה שנים.
שיריו הפשוטים מלאים יופי חסידי, מלהיבים את בני עדתו עד היום: אדוני, מחילה אבקש ממך על שהניתי מתחצף כן לפניך, / כי אדיר חפצי / לשוחח על נושא אציל, / לשיר רוצה אנוכי את רוב הגילוי (הבית הראשון) בשיר משמאל, המראה את כתב ידו הבלתי מאומן של לוי דונמו.

מה ברצוני לעשות.
תוך שלושה ימים קצרים ושבת אחת נודע לי כל שהיה ניתן להודיע. ראיתי את לורנצו, שנקרא דוד, הנפח כותב ההימנונים, שעה שהרבה נחה עליו, והמסרב להראותם לפני שעת התפלה כי "מה שנכתב חם, אסור לקרוא קר". צפיתי ביהונתן, בכורו של עד רא. נער צנום בן 14, שהיה נשדד את שדה אביו וחזור פרק אחר פרק, תלם אחר תלם, על כל גבואות יחזקאל. תוך שידורו ואמירתו הקפיד להותיר פאות שדה למלקטים.
קראתי את "תולדות ההתגיירות" כתובות בכתב היד על לוי שדמה לקורי עכביש והצי טיין בכתבי ירוד ותוכן מעולה. סיפרתי להם על קיבוץ הגלויות ועל בניין המולדת, הבא הי עמי תמונות והראיתי להם כי רובה של כנען, שהיתה פעם ארץ זבת חלב ודבש, הפכה שממה והאדמה הצחיחה זועקת לתור שים ועמלים.
כל שרציתי היה לזרוע כמה נבטים ולתת לזמן ולקריאת התנ"ך היומית לעשות את שלהם, אך נראה שנכנסתי למה שהוא גדול והראיתי להם מוצא לעודף ההתלהבות שלהם, מעשה של ממש שאפשר לבצעו לתפארת שם האלהים.
כמוכן שזה היה קשה ולא שכיה, אפילו מצחיק במקצת, ומשך חמש השנים הבאות גלחמו בבירוקרטיה צרת-מוחין, רשויות חשדניות והגרוע מכל, מנהיגי מחתרת יהודים שהתקשו להבין את האכרים האלה שרצו להגר לארץ-ישראל, למרות שאיש אינו מגר שם מבתיהם.
הם לא ביקשו סיוע, כסף או מתנות, הם הבטיחו לחיים, מפקד ה"בריחה" בבארי, כי ימכרו את רכושם וישלמו בעד נסיעתם. חיים, שהיה תלוי ברצונם הטוב של השלטון נוח האיטלקיים, כדי למלא את ספינות המע פילים מתחת לאף הבריטים, לא רצה להסתכסך סך עם הקרביניירי (המשטרה) על הברחת אורחים איטלקיים. הוא לקח את שמות בני סאן ניקאנדרו וביקשם לחכות. בינתיים הציע להם לסייע במשהו, באימון חקלאים יהודיים לעתיד-לבוא בחוות הכשרה בעמק הפו.
הם חזרו להריהם בקרונות הסוסים שלהם, החלו מוכרים את מקנם ואת שדותיהם וששה מרוקיהם ארוז את צרורותיהם ונסעו צפון

אחיו ואחר שמוסוליני חוקק את חוקי האנטי-שמיים הראשונים עבר רשמית לדת היהודית. כן, אמר, היו צרות והתקשורות, אבל כלום לא היו אלה לפי צו האלהים שרצה לנסותם בדתם החדשה? וכלום לא פוצו עשרת ומאת מונים על כל סבלם בעבר?
הקירות זעו, הדהדו את מלות פרק ק"ח בתהילים, שהושמע בליווי מנגינה פשוטה וכליבהי: "הודו לאדוני כי טוב, כי לעולם חסדו!"
בחוף שררה חשכה ואני הסברתי שעם כל רצוני להשאיר הרי אני חייב לחזור ליחידתו. אך הבטחתי לשוב בהזדמנות הרא שונה. כל העדה ליוותה אותי לגיף שלי, עליו שמרו שלושה גברים, מעשה זקפים. כחצי הריסר הבילות הוטמנו מתחת למושב האי מספק את מיונותי בשפע, הצטערו על מיעוט מהנותיהם, אך סרבו, בכל תוקף, לקבל בחזרה. הושטתי את ידי כדי להודות להם על יום בלתי שכיה, וכמעט ולא הספקתי להת זירה כשוקן אחד רצה לנשקה. הייתי מרוגש בתוכי, נופפתי "א ריברצי" (להתראות!) חסר-מלים והסתלקתי.
בחזרה לפוגיה אימצתי את מחשבותי כיצד אספר לרב-סרן ואקבל ימי חופשה מעטים, המגיעים לי בין כה זה זמן רב, בלי (א) לעורר חשד של שכרות (ב) לרכוש לעצמי שם כינוי חדש (היה ברור ש"משיח", "אתון-לבנה" ו"מלאך-שומר" הן אפשרויות מתקבלות על הדעת).
אך הייתי בר-מזל. בחבילות שבגיפ היו כשמונה קילוגרם תפוחים ואגסים, צנצנת רביה, שני בקבוקי שמן זית, שקית אגוזים וחמשה אפרוחים מטוגנים, שחיסלו כל צורך בהסברת מסעי. אותו לילה גם הגיעו הפלי-טים היהודיים הראשונים מצבר לקווים וכל הפלוגה היתה נתונה ברעש, קבלת פנים, הזנת והלבשת הפליטים הרעבים והעורמים למחצה ואיש לא זכר את הדגל הכחול-לבן של סאן ניקאנדרו.
כתיב ירוד, תוכן מעודה. כעבור שבוע ביקשתי חופשה ואושרו לי, לתמהוני, ארבעה ימים. עם עלות השמש למחרת כבר נמצאתי על כביש הדרום בדרך למה שהחתי לותי מגדיר כפלאי הפרטי. אולם הפעם ידעתי